Nussbaum Mind

תמר איילט זיך נישט

פארן עלטער 6-9
א מעשה און 9 אקטיוויטעטן

© 2026 Nussbaum Mind

תמר אײַלט זיך נישט

תמר ענדיקט אַלעמאָל די ערשטע.

ווען די לערערין טײלט אויס אַרבעטסבלעטער, פֿליט תמרס בלײַפֿעדער איבערן בלאַט. ווען מען דאַרף אויפֿרוימען, וואַרפֿט זי אַלע קלעצלעך מיט אײן מאָל אַרײַן אין קאַסטן. ווען די קלאַס שטעלט זיך אויס אין א רײ, לויפֿט זי צום ערשטן פּלאַץ.

"פֿאַרטיק!" רופֿט זי אויס.

אָבער ס'איז דאָ אַ פּראָבלעם. אויף אירע אַרבעטסבלעטער קומען צוריק רויטע קרײַזן אַרום די טעותים. זי שרײַבט 7 ווען זי מײנט 17. זי לאָזט אויס אַ גאַנצע שורה. אירע קלעצלעך ליגן אין אַ הויפֿן, און האַלב פֿון זײ פֿאַלן ווידער אַרויס.

אײן דינסטאָג לײגט די לערערין שושנה אַ האַנט אויף איר אַקסל. "תמר, קענסטו בלײַבן אַ מינוט?"

תמר ווערט דערשראָקן. זי בלײַבט אויף איר פּלאַץ בשעת די אַנדערע גײען אַרויס צו דער הפסקה.

"דו ביסט אַ זײער קלוג מײדל," זאָגט די לערערין. "דו ענדיקסט פֿאַר אַלעמען. אָבער איך מײן אַז דו אײַלסט זיך צו שטאַרק."

"איך האָב ליב צו זײַן שנעל," זאָגט תמר.

"שנעל קען זײַן גוט. אָבער איך וויל דיר געבן אַ פּרוביר. וואָס וואָלט געווען ווען דו פּרובירסט צו טון אײן בלאַט אַזוי פּאַמעלעך ווי אַ טשערעפּאַכע?"

תמר קרימט מיט דער נאָז. "דאָס קלינגט לאַנגווײליק."

"אפשר. פּרוּביר עס איין מאָל. נאָר איין בלאַט."

מיטוואָך באַקומט תמר אַ רעכענונגסבלאַט. זי לייענט די ערשטע פֿראַגע מיט אויפֿמערקזאַמקייט. דערנאָך שרייבט זי דעם ענטפֿער פּאַמעלעך, און מאַכט יעדע ציפֿער קלאָר. זי קוקט עס איבער. ערשט דערנאָך גייט זי צו דער קומענדיקער פֿראַגע.

צום ערשט שפּירט עס זיך מאָדנע. איר בלייפֿעדער וויל זיך איילן. אָבער זי האַלט אים צוריק, אַזוי ווי מען האַלט צוריק אַ פֿערד מיט אַ שטריק. זי ציילט אין קאָפּ: איינס, צוויי, דריי. ביי דער פֿינפֿטער פֿראַגע באַמערקט זי עפּעס אינטערעסאַנט. זי האָט טאַקע הנאה דערפֿון. די ציפֿערן קוקן אויס ווי קליינע סאָלדאַטן, אַלע שיין אויסגעשטעלט אין אַ ריי.

ווען זי ענדיקט, נעמט זי אַרויס איר גומע. אָבער זי דאַרף עס נישט. יעדער ענטפֿער איז ריכטיק.

"קוק," זאָגט די לערערין און הייבט אויף דאָס בלאַט. "אַלעס ריכטיק. און אַזוי ציכטיק."

תמר שפּירט אַ קליינע פֿרייד אין האַרץ. זי איז שטאָלץ אויף זיך. דאָס שפּירט זיך אַנדערש ווי דער שנעלער געפֿיל ווען זי איילט זיך. דאָס איז שטילער, אָבער עס בלייבט לענגער.

דעם אַנדערן טאָג פּרוּווירט זי עס ביים אויפֿרוימען. אַנשטאָט צו וואַרפֿן די קלעצלעך, לייגט זי זיי אויס אין רייען: די גרויסע אונטן, די קליינע אויבן. ווען זי איז פֿאַרטיק, זעט דער קאַסטן אויס ווי אַ פּאַזל וואו אַלע שטיקלעך פּאַסן אַריין.

"אוי, ווי שיין!" זאָגט איר חברטע דינה. "ס'איז אַזוי ציכטיק."

"עס האָט גענומען אַביסל לענגער," זאָגט תמר. "אָבער קוק. גאָרנישט פֿאַלט אַרויס."

פרייטאג מאכט זי א קארטל פאר מאמי מיט קאלירטע בלייפעדערס. געווענליך קראצלט זי שנעל א בילד. דאס מאל מאלט זי פאמעלעך א בלום, בלעטל נאך בלעטל, מיט א גרינעם שטענגל און א קליינעם מאריענקעפער. זי ארבעט דערויף צוואנציג מינוט. ווען זי הייבט עס אויף, קען זי כמעט נישט גלייבן אז זי האט דאס געמאלט.

מאמי קוקט איבערראשט. "תמר, דאס איז אזוי שיין."

"איך האב זיך נישט געאיילט."

"איך זע. מען דערקענט עס."

יענע נאכט טראכט תמר דערוועגן. זיין די ערשטע איז אויפרעגנד. אבער ווען זי טוט די ארבעט גוט, שפירט זי זיך גוט נאך א לאנגע צייט. זי באשליסט אז פון יעצט אן וועט זי אויסקלויבן: אמאל שנעל און אמאל פאמעלעך, לויט וואס די ארבעט דארף.

לעבן איר בעט האלט זי נאך א בלום, די צווילינג פון דער בלום אויפן קארטל. זי האט עס געמאלט נאר פאר זיך, אויך פאמעלעך און אויך שיין.